

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/819/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225346
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3112225346.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Janákovéj, sudcu Mgr. Ivana Kubínyiho a sudkyne Mgr. Zuzany Holúbkovéj v právnej veci žalobcu: L., s.r.o. so sídlom X., L. ul. XX, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova č. 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: U. G. - T. U. SR, so sídlom Z. námestie 13, X., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 01. apríla 2014, č.k. 11C/226/2012-87, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 1.180,26 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 236,05 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 30.11.2006 do 31.05.2010 a v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011 a ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 6 ods. 1, 2, 4, § 9 ods. 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa žalobca domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvej inštancie zistené, že predmetná žiadosť bola súdu doručená dňa 03.08.2011 a exekučný súd uznesením č.k. 60Er/2323/2011-9 zo dňa 19.08.2011 exekučné konanie zastavil. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že od podania predmetnej žiadosti dňa 03.08.2011 do vydania predmetného uznesenia exekučným súdom dňa 19.08.2011 uplynula doba 16 dní. Lehota 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa však podľa súdu prvej inštancie vzťahuje iba na prípad vydania poverenia na vykonanie exekúcie a nie na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za to, že postup exekučného súdu však nebol v rozpore so zákonom, nakoľko o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol tak, že vzhľadom na neodstrániteľnú podmienku konania exekučné konanie zastavil, keďže mal za preukázané, že na tamojšom súde prebiehalo exekučné konanie rovnakých účastníkov a na základe rovnakého exekučného titulu, kde v tejto veci bolo právoplatne rozhodnuté (res iudicata). Z týchto dôvodov súd prvej inštanciedospel k záveru, že nie je možné žalobcovi priznať náhradu škody spočívajúcu v nevyožnenej istine s príslušenstvom ani nemajetkovú ujmu z dôvodu nesplnenia preukázania zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za akúkoľvek škodu, v tejto súvislosti a preto súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. §

142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v § 151 ods.1 O.s.p. nevyčísľil.

2. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvej inštancie vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že odvolací súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovacia prax iných odvolacích súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočností, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy žalobca žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie

súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si žalobca zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

3. K podanému odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

4. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 CSP, podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

5. Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno podľa § 205 ods. 2 O.s.p. (účinného pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP) odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ - f/ citovaného zákonného ustanovenia (a/ - h/ ust. § 365 CSP).

6. Žalobca vo svojom odvolaní uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, c/, d/, f/ citovaného zákonného ustanovenia (t.č. účinné ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/, e/, f/, h/ CSP).

7. Odvolací súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené žalobcom nie sú dané.

8. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (§ 365 ods. 1 písm. a/ CSP) je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. (§ 389 CSP).

9. Za takúto vadu považuje žalobca predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, resp. v zmysle účinnej úpravy CSP, že došlo k nesprávnemu procesnému postupu znemožňujúcemu strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Zo spisu však vyplýva, že súd prvej inštancie určil termín pojednávania na 01.04.2014, predvolanie bolo doručené žalobcovi 25.02.2014. Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, pričom svoju neúčast' náležite neospravedlnil.

11. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, keď neobstojí námietka zo strany žalobcu v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvej inštancie o námietke žalobcu ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie, bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.10.2012 pod č.k. 6NcC/62/2012-9, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Trenčín JUDr. Viera Kumová nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. O tvrdení žalobcu, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp.zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo 102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia žalobcu svojim nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Samotnú okolnosť, že žalobca aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom, účinným v čase rozhodovania o námietke zaujatosti sudcu, a nepredstavovala preto pre súd prvej inštancie prekážku pojednávania a rozhodovania vo veci.

12. K odňatiu možnosti konať pred súdom, resp. v zmysle účinnej úpravy CSP k porušeniu práva účastníkov konania na spravodlivý proces, nedošlo ani v odvolaní namietanom neumožnení reagovať

na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvej inštancie totiž nariadením pojednávania umožnil žalobcovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie žalobca namieta. Pokiaľ sa žalobca pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv žalobcu, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvej inštancie, ale iba dôsledkom konania samotného žalobcu.

13. Žalobca nedôvodne namieta porušenie svojich procesných práv v súvislosti s tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, pričom nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Zrejme ušlo pozornosti žalobcu, že v danom prípade nešlo o takýto prípad, súd prvej inštancie nerozhodoval bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 115a O.s.p. (t.č. účinné ustanovenie § 177 ods. 2 CSP), ale riadne nariadil pojednávanie podľa v tom čase účinného § 114 O.s.p.

14. Rovnako po preskúmaní veci odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu o tom, že by odôvodnenie napadnutého rozsudku nespĺňalo požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. (t.č. účinné ustanovenie § 220 CSP), najmä, že by súd prvej inštancie riadne nezdôvodnil, prečo rozhodnutie vydané so zisteným časovým odstupom od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepredstavuje nesprávny úradný postup spočívajúci v zbytočných prieťahoch konaní.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku naopak vyplýva, že súd prvej inštancie sa veľmi podrobne zaoberal časovou následnosťou jednotlivých úkonov v exekučnej veci, kde bol oprávnený žalobca a jeho zistenia zodpovedajú vykonaným dôkazom. Pokiaľ ide o konštatovanie prieťahov, tak súd prvej inštancie podrobne vyložil, z akého dôvodu časové rozdiely medzi jednotlivými úkonmi exekučného súdu nemohol posudzovať ako prieťahy a ako nesprávny úradný postup okresného súdu, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje.

16. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je daný v prípade, ak súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

17. Neúčast'ou na pojednávaní sa žalobca zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného. Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. (t.č. účinné ustanovenie § 182 CSP) súd prvej inštancie vytvoril žalobcovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Žalobca bez ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ za tejto situácie nenavrhol pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania ďalšie dôkazy, ostali neskoršie dôkazné návrhy v odvolacom konaní prípustné iba za podmienok podľa § 205 písm. a/ ods. 1 O.s.p. (t.č. účinné ustanovenie § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), ktoré však naplnené neboli. Pre vykonanie dôkazu znaleckým posudkom v odvolacom konaní, tak ako ho navrhoval žalobca preto neboli splnené procesné podmienky.

18. Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná.

19. Zároveň odvolací súd dodáva, že z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvoinštančného konania navrhované a súdom prvej inštancie nevykonané, sa jedná, pričom zo spisu takýto dôkazný návrh žalobcu nevyplýva.

20. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

21. Žalobca vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvej inštancie

nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvej inštancie nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval.

22. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 132 O.s.p., (t.č. účinné ustanovenie § 191 ods. 1, 2 CSP) podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvoinštančnému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. (t.č. účinné ustanovenia § 192 - 194 CSP). Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi.

23. Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k žalobcom tvrdným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvej inštancie a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdných predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne, a preto krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP, keď úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania nevznikli.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné .

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).